

Η άγνοια σκοτώνει (9933)

...Είναι απίστευτο το τι μπορεί να κάνει η άγνοια σε μία ολόκληρη κοινωνία. Η παραπληροφόρηση, τα στερεότυπα, οι ταμπέλες, ο ρατσισμός, οι λανθασμένες αντιλήψεις τη χτυπούν στο κόκαλό της. «Το επέλεξε» λέει ο περισσότερος κόσμος - αυτός που υποδουλώνεται στην άγνοιά του. «Από κει και πέρα θα πρέπει να μάθει να δέχεται και τις συνέπειες».

Η άγνοια είναι σαν το κάπνισμα για τον άνθρωπο. Του προσφέρει την ευχαρίστηση της άνεσης, του βολέματος. Οι κυρίαρχες αντιλήψεις αποτελούν μασημένη τροφή για τον εγκέφαλο, πράγμα που σημαίνει ότι δεν είναι υποχρεωμένος να σχηματίσει δικές του. Επαναπαύεται στα έτοιμα και χαίρεται την ελευθερία του. Όμως η άγνοια σκοτώνει. Και όχι μόνο τον αντίστοιχο «καπνιστή», άλλα και όλο το κοινωνικό σύνολο. «Η άγνοια βλάπτει σοβαρά εσάς και τους γύρω σας».

Αν ο κόσμος ενημερωνόταν σωστά, εάν κάποιος είχε επιδιώξει να διορθώσει τα λάθη που επί χρόνια οι προηγούμενες γενιές κληρονομούσαν βίαια στις επόμενες γενιές, τότε η κοινωνία μας θα ήταν τελείως διαφορετική. Δε θα υπήρχε ο συνεχής φόβος. Δε θα καθορίζονταν οι ζωές τόσων ανθρώπων από τις αντιλήψεις των άλλων. Δε θα υπήρχε το ομοφοβικό bullying, και δη στα σχολεία, όπου μικρά παιδάκια στιγματίζονται από άλλα μικρά παιδάκια, τα οποία μεταφέρουν ό,τι ακούν εν αγνοία τους. Ενδεχομένως να μην υπήρχε και ο αντίστοιχος ρατσισμός. Τα ποσοστά αυτοκτονίας δεν θα ήταν τόσο υψηλά. Η λέξη «γκέι» δεν θα χρησιμοποιούνταν ως βρισιά. Η χώρα μας δεν θα πλήρωνε καθημερινά πρόστιμα για τη μη υπογραφή του συμφώνου συμβίωσης για τους ομοφυλόφιλους, διότι απλούστατα εκατοντάδες χιλιάδες ζευγάρια του ίδιου φύλου θα ήταν ήδη «παντρεμένα». Έτσι, θα μπορούσαν να χτίσουν το δικό τους νοικοκυριό, τη δική τους οικογένεια (με ή χωρίς παιδιά), το δικό τους πρόγραμμα και χωρίς να αντιμετωπίζουν προβλήματα σε θέματα περιουσιακά και κληρονομικά. Και φυσικά αυτά τα τόσες χιλιάδες ζευγάρια δεν θα ντρέπονταν για τον εαυτό τους, αλλά θα κυκλοφορούσαν περήφανα πιασμένα χέρι - χέρι. Και κανένα μέλος της LGBT κοινότητας δεν θα έτρεμε τη στιγμή που θα αποκάλυπτε στην οικογένειά του και τους στενούς του ανθρώπους την ταυτότητά του.

Η σεξουαλική ταυτότητα ενός ανθρώπου δεν είναι θέμα προσωπικής επιλογής. Κανένας ποτέ δεν ζύπνησε και επέλεξε να είναι γκέι. Κανένας ποτέ δεν προτίμησε τη ζωή του περιθωρίου, της ταμπέλας και του ρατσισμού. Αντίθετα, λειτουργεί η αντίθετη λογική, εν έτι 2015. Εάν όλοι μπορούσαν να καταλάβουν ότι ο σεξουαλικός προσανατολισμός είναι αποτέλεσμα βιολογικών και οικογενειακών παραγόντων και όχι θέμα επιλογής, εάν δεν υπήρχε το μαύρο σύννεφο της άγνοιας, τότε θα μπορούσαμε να μιλάμε για τη «φιλελεύθερη» και «ανοικτή» Ελλάδα του 2015. Προς το παρόν,

όμως, η κλίση της κοινωνίας στην αντίθετη κατεύθυνση είναι τόσο αδιαμφισβήτητη όσο και λυπηρή.

Αλλά πώς να μην υπάρχουν τέτοια προβλήματα, όταν οι πατέρες το πρώτο πράγμα που μαθαίνουν στους γιους τους είναι ότι οι άντρες δεν κλαίνε; Όταν οι μητέρες μαθαίνουν τις κόρες τους να παίζουν αποκλειστικά με κούκλες και κουζινικά; Όταν εννιά στις δέκα τηλεοπτικές σειρές περιλαμβάνουν και τον τυπικό γκέι χαρακτήρα, που οπωσδήποτε θα συμπεριλαμβάνει και τον εαυτό του όταν χρησιμοποιεί τη λέξη «γυναίκα» και που θα σπάει τον καρπό του όσες περισσότερες φορές χωράνε στον ορισμένο τηλεοπτικό χρόνο; Όταν οι τρανσέξουαλ προβάλλονται μόνιμως σαν drag queens που κυκλοφορούν στα σοκάκια; Πώς να μην αναπαράγονται τέτοιες απόψεις από τη στιγμή που η ίδια η κοινωνία τις προσφέρει απλόχερα στους πολίτες της μέσα - και - από την τέταρτη εξουσία; Πώς μετά να μην ανησυχούν οι γονείς μην τυχόν το παιδί τους αποκτήσει «αποκλίνουσα σεξουαλική συμπεριφορά»; Πώς μετά να μην ταυτίζονται οι έννοιες ομοφυλόφιλος και θηλυπρεπής; Πώς η άγνοια να μην καθιστά μία ολόκληρη κοινωνία αδύναμη;

Πιστεύω δεν μπορεί να υπάρξει επίλογος κατάλληλος για να κλείσει αυτό το θέμα. Αφενός διότι οι σκέψεις του ανθρώπου δεν έχουν αρχή και τέλος, και αφετέρου διότι το ζήτημα αυτό απαιτεί πολύ περισσότερη ανάλυση από μερικές λέξεις. Για να μην αφήσω όμως όλες τις προηγούμενες σκέψεις μου ανολοκλήρωτες, θα μπορούσα να χαρακτηρίσω αυτό το κείμενο ως ένα μέρος προβληματισμού, ως ένα γράμμα χωρίς παραλήπτη, από έναν φαινομενικά ασήμαντο αποστολέα, που θέλει απλά να εκφράσει την απογοήτευσή του στην κοινωνία που τον μαθαίνει να αρνείται τον εαυτό του, χωρίς η ίδια να γνωρίζει...